

Erhvervsstyrelsen
Langelinie Allé 17
2100 København Ø

Dato 21. maj 2013

Sendt pr. mail: fti@erst.dk
Cc: Mette Smith Thastum,
mettha@erst.dk

**Høring over ændring af lov om elektroniske kommunikationsnet og –
tjenester (etablering af nøddrift i tilfælde af konkurs og
rekonstruktion, kommunal etablering af bredbånd m.v.)**

Erhvervsstyrelsen har sendt udkast til ændring af teleloven i høring. Lovforslaget
omfatter følgende emner:

1. Nøddrift af bredbåndsforbindelser i tilfælde af konkurs eller rekonstruktion
2. Kommunal etablering af bredbånd
3. Kommunal og regional udlejning og prisfastsættelse

Teleindustrien (TI), IT-Branchen og DI-ITEK (i det følgende benævnt branchen) skal
herved fremsende sine bemærkninger til det fremsendte lovforslag opdelt på de
enkelte emneområder.

Etablering af nøddrift af bredbåndstjenester

Branchens overordnede synspunkt

Efter branchens opfattelse er der tale om en helt unødvendig lovgivning. Gennem
årene har adskillige teleudbydere måttet lukke aktiviteterne ned. Det har for
kunderne været helt uproblematisk, idet der altid har været konkurrerende udbydere,
som har ønsket at overtage kundebasen. Eneste undtagelse har været Skylines
konkurs, hvor den anvendte teknologi gjorde det vanskeligt at få afsat den samlede
kundebase. Med myndighedernes mellemkomst indgik væsentlige dele af
telebranchen imidlertid i en aftale, som sikrede, at aktiviteterne i Skyline blev
videreført i en periode, så kunderne fik bedre mulighed for at finde en anden udbyder
af bredbånd.

Der er intet, som taler for, at en tilsvarende situation, som opstod efter Skylines
konkurs, vil opstå igen – og hvis det mod forventning skulle ske, er der intet som
taler for, at telebranchen ikke igen vil kunne indgå i en ordning, som vil løse det
konkrete problem.

På dette grundlag finder branchen, at lovgivning på området er unødvendigt.
Branchen skal derfor overordnet anbefale, at bestemmelsen vedr. etablering af
nøddrift fjernes fra lovforslaget.

Specifikke bemærkninger til nøddriftsbestemmelserne

Det forekommer ikke umiddelbart indlysende, at bestemmelsen udover at omfatte nøddrift i forbindelse med konkurser nu er udvidet til også at omfatte udbydere, som underkastes rekonstruktionsbehandling.

2

At der skulle være et særskilt behov for at etablere nøddrift i tilfælde af rekonstruktionsbehandling er ikke åbenbart, idet sigtet med rekonstruktionsbehandling må formodes at være en videreførelse af forretningen. En beslutning om lukning af aktiviteterne – som er det, der kan udløse en beslutning om nøddrift – må derfor anses at fjerne muligheden for en succesfuld rekonstruktion. Skulle man have en situation hvor rekonstruktionen lykkes efter at man har haft en periode med nøddrift, så betyder det reelt, at man har bedt telebranchen om at bidrage til finansieringen af redningen af en konkurrent. Dette kan givetvis ikke være formålet med lovgivningen. Det giver derfor efter branchens opfattelse ikke meget mening at udvide bestemmelsen vedr. nøddrift til også at omfatte udbydere, der er taget under rekonstruktionsbehandling.

I forhold til den indledende høring er bestemmelserne nu ændret, så udbydere, der er medlemmer af Bredbåndsordningen, ikke forlods skal indbetale beløb til ordningen. Dette har branchen isoleret set ingen indvendinger imod. Ændringen indebærer dog, at det nu kan være svært at se formålet med at fastsætte regler for indgåelse af brancheaftaler, idet det er svært at se, hvilket formål indgåelse af brancheaftaler nu skal opfylde. Ikke mindst fordi det af bestemmelserne fremgår, at udbydere, som ønsker at benytte sig af muligheden for at få adgang til de lån, som Erhvervs- og Vækstministeren stiller garanti for, skal være medlemmer af Bredbåndsordningen, selvom de også indgår i en brancheaftale.

Umiddelbart synes den eneste fleksibilitet, som medlemmer i en brancheaftale får, at være, at de kan aftale en fordeling af indbetalingerne til nøddriften, som er anderledes end reglen i Bredbåndsordningen, hvor man betaler svarende til udbyderens andel af slutbrugere blandt de af reglerne omfattede udbydere.

Samlet er det næppe nok til at indgåelse af brancheaftaler er attraktiv. Branchen foreslår derfor, at man forenkler bestemmelserne ved at fjerne muligheden for at indgå brancheaftaler.

Kommunal etablering af bredbånd

Efter branchens opfattelse er den foreslåede § 60 a og ikke mindst de tilhørende lovbemærkninger bemærkelsesværdige.

Ved første øjekast fremstår bestemmelsen som en generel hjemmel til, at kommuner nu må etablere elektroniske kommunikationsnet, jf. lovbemærkningen om at lovforslaget fastsætter rammerne for, at kommuner via et kapitalselskab kan etablere og udbyde elektroniske kommunikationsnet.

Nærlæsning af bestemmelserne afslører dog, at der er en række begrænsninger. Bestemmelsen vedrører således alene kommuner, som

- har et kommunalt ejet elforsyningsselskab,
- og hvor dette selskab primært forsyner landdistrikter og mindre byer,
- og hvor bredbåndsforsyningen i samme område ligger under landsgennemsnittet (hvor "under landsgennemsnittet" i bemærkningerne er defineret til at forsyningen med 30 Mbit/s download er 30 % under landsgennemsnittet)

Kommuner, som lever op til disse kriterier, må etablere et selskab, der etablerer elektroniske kommunikationsnet, hvis dette selskab i øvrigt er helt uafhængigt af det kommunale elforsyningsselskab, som var indgangen til hele bestemmelsen.

Søger man vejledning i, hvorfor man er endt med netop disse begrænsninger, så fremgår det af lovbemærkningerne på side 11, at:

"Initiativet er rettet mod kommuner, der ejer et elforsyningsselskab, idet bredbåndsaktivitet kan udnyttes i et eventuelt samarbejde mellem de kommunalt ejede selskaber omkring nedgravning af fiber- og elkabler"

3

Branchen vægrer sig sagligt set ved at tro, at netop dette sigte kan være årsagen til bestemmelsen, idet sigtet om øget samgravning vil kunne nås på langt enklere vis.

Et andet sted i lovbemærkningerne fremgår, at

"forslaget skal ses i sammenhæng med, at der i Vækstplan DK er afsat 30 mio. kr årligt i 2014 og 2015 til fremme af dækningen af højhastighedsbredbånd på Bornholm. Midlerne foreslås udmøntet gennem et statsligt udbud"

På den baggrund er det nærliggende at antage, at den udviklede bestemmelse i virkeligheden alene har til formål at sikre hjemmel til, at Bornholms Kommune kan engagere sig i det statslige udbud, som kommer senere på året. Dette understøttes af, at bestemmelsen – efter branchens vurdering – med de foreslåede begrænsninger alene vil kunne få betydning i meget få områder i meget få kommuner.

Branchens grundholdning er som udgangspunkt den, at den markedsbaserede udrulning af teleinfrastruktur fortsat bør være det bærende princip i Danmark. Derfor finder vi det ikke hensigtsmæssigt, at der generelt skabes hjemmel til at kommuner kan etablere og udbyde teleinfrastruktur.

På den baggrund finder vi, at bestemmelserne i § 60 a bør udgå. Skulle vores antagelse om, at bestemmelsen i virkeligheden alene er en Lex Bornholm, holde stik, så ændrer det ikke branchens synspunkt i sagen. De midler, som staten har besluttet at tildele Bornholm, bør fordeles i form af et statsligt udbud, hvor markedsaktørerne kan deltage. Det vil ikke bedre konkurrencesituationen på markedet, hvis Bornholms Kommune i kraft af den foreslåede bestemmelse, får adgang til at afgive tilbud.

Kommunal og regional udlejning og prisfastsættelse

Efter branchens opfattelse er det særdeles væsentligt, at der nu lovgivningsmæssigt fastsættes hjemmel til at kommuner og regioner kan indgå lejeaftaler med teleudbydere om udlejning af arealer samt adgang til bygninger m.v. til brug for udbygningen af radiokommunikationsnet.

Endnu mere betydningsfuldt og positivt er understregningen i lovbemærkningerne af, at vurderingen af, hvad der skal forstås ved markedsbæssige vilkår, i høj grad afhænger af den konkrete situation herunder, at kommuner og regioner efter en konkret vurdering kan fastsætte lejen til 0 kr i områder, hvor kundegrundlaget er så spinkelt, at det i det konkrete tilfælde afspejler markedsvilkårene i området.

Det er branchens vurdering, at disse bestemmelser giver nye muligheder for at kommuner og regioner kan bidrage til i samarbejde med teleudbydere at sikre, at der kan opsættes antenneudstyr på vilkår, som gør investeringen mere rentabel for udbyderne, hvilket samlet set vil øge mobildækningen i Danmark.

Branchen kan derfor helt og fuldt støtte denne del af lovforslaget.

Branchen skal dog foreslå, at det i bemærkningerne tilføjes, at kommuner og regioner i forbindelse med fastsættelsen af den markedsbaserede leje bør kunne tage hensyn til de økonomiske fordele for enheden og dens borgere af udbygningen af radiokommunikationsnettet, hvilket vil kunne medføre en lavere prissætning end en isoleret betragtning af kundegrundlaget kan føre til.

Det bør endvidere understreges, at de anførte prisfastsættelsesprincipper også bør anvendes i genforhandlingssituationer, dvs. hvor der allerede er etableret udstyr i en mast. Dette vil forhindre situationer, som historisk er set, hvor teleselskaber presses til at acceptere en urimelig høj lejepris, fordi eneste alternativ vil være at flytte eller nedlægge en bestående mast.

Branchen skal også efterlyse, at der med lovændringen tages initiativ til på teleområdet at implementere de samme principper, der gælder for fastsættelse af lejepriser og opsigelse af lejekontrakter, der kendes fra erhvervslejelovens § 13 og §§ 61-62.

Det er en grundlæggende forudsætning for udbygningen af telekommunikationsinfrastrukturen, at det er forretningsmæssigt bæredygtigt, og her indgår lejepriser for maste- og antennepositioner som en vigtig faktor. Desværre har der været eksempler på, at opsigelsesmuligheder i lejeaftaler til maste- og antennepositioner bliver brugt af udlejere til at presse lejepriserne voldsomt op. Her er det et fundamentalt problem, at det reelt er meget vanskeligt for lejer at efterprøve, om de afkrævede priser er i overensstemmelse med markedsværdien. Det gælder ligeledes i forbindelse med nyetableringer, hvor kontrakter og priser forhandles parallelt med kommunens sagsbehandling.

Selv om der i dag er en teoretisk mulighed for at efterprøve priserne gennem f.eks. voldgiftsbestemmelsen, er det i praksis meget svært at anvende disse muligheder, og etablering af et privat nævn i brancheregiet vil ikke kunne løse problemstillingen.

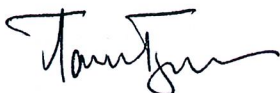
Branchen skal derfor opfordre til, at der etableres mulighed for at efterprøve lejepriser svarende til, hvad man kan efter erhvervslejeloven.

Med venlig hilsen

Morten Bangsgaard
Direktør

IT-Branchen

Tom Togsverd
Direktør

DI ITEK

Jakob Willer
Direktør

Teleindustrien